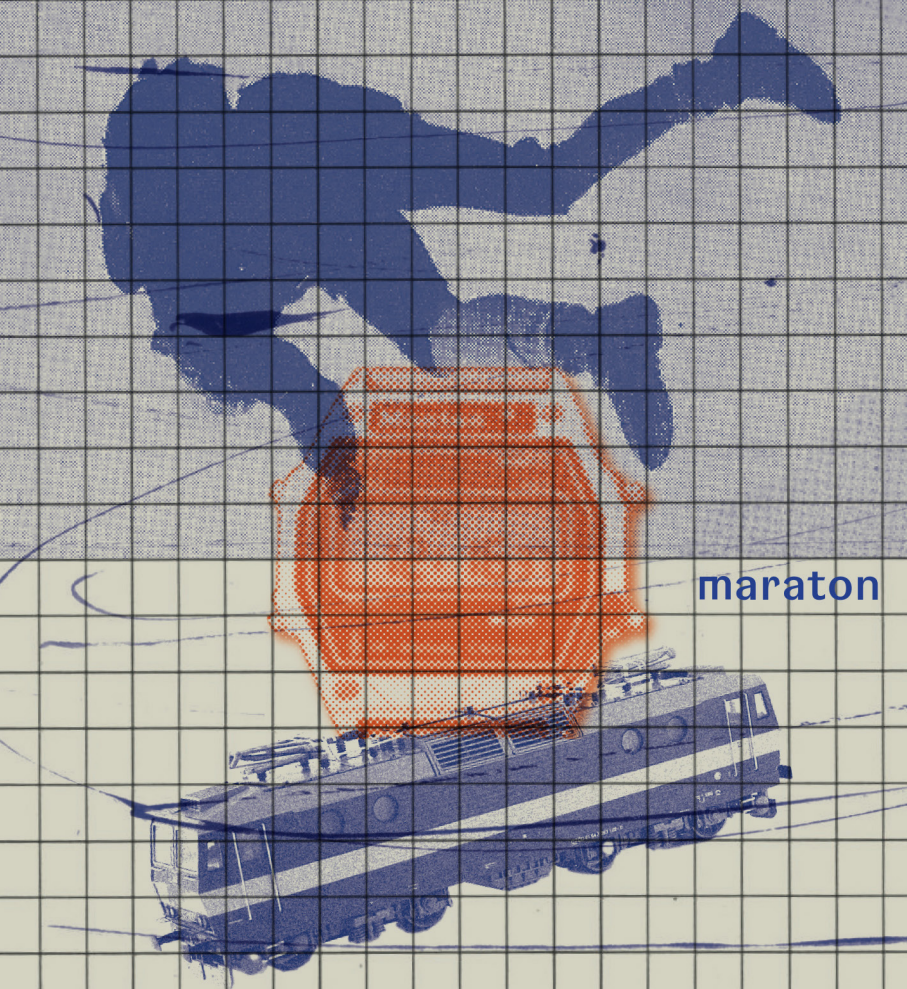

MONTANA

alexandru popescu

m

MONTANA

MONTANA

alexandru popescu

přeložila Jarmila Horáková

Praha 2025

maraton

Knihu finančně podpořila Nadace Český literární fond.

N A D A C E

The translation was kindly supported by the Fund for Central & East European Book Projects, Amsterdam.

Překlad laskavě podpořil Fond pro středoevropské a východoevropské knižní projekty, Amsterdam (CEEBP).

This book was published with the support of the Romanian Cultural Institute.

Kniha byla vydána s podporou Rumunského kulturního institutu.

CENTRUL
NAȚIONAL
AL CĂRȚII

INSTITUTUL
CULTURAL
R O M Â N

Alexandru Popescu

Montana

Copyright © Alexandru Popescu, 2022

Copyright © Editura Arc, Chisinau

Czech edition published by arrangement with Ilustrata Agency

Czech edition © Maraton, 2025

Translation © Jarmila Horáková, 2025

Afterword © Jarmila Horáková, 2025

ISBN 978-80-88411-43-7

Pro Dianu...

Všechny postavy v této knize jsou smyšlené.

A. P.

Probral jsem se. Myslím, že jsem zaslechl nějaký výkřik. Ten mě probudil ze sna, který mi už několik měsíců nabourával můj chatrný klid. Krev mi ztuhla v žilách, když jsem viděl, jak lidé vyskakují ze sedadel a zmateně na mě hledí. „Panebože! Co to bylo?!“ ozval se kovový hlas. Byla to cestující na sedadle přede mnou. Cestovní polštářek neposkrvněně bílé barvy na jejím krku se zkroutil a připomínal okruží, které nosila šlechta v době renesance. Udiveně na mě hleděla matnými modrými očima. „No, co by...?“ řekl jsem a uhnul pohledem. Pokrčil jsem rameny a ucítil, jak rudnu. Někdo za mnou vystřelil nadávku, která se zabodla do opěradla mého sedadla. Teprve v tu chvíli jsem si s hrůzou uvědomil, že jsem vykřikl já. Takhle politováníhodně se projevuje má noční můra, což je o to nepříjemnější, že se nacházím v letadle plném cestujících tisíce metrů nad zemí.

Nick si stáhl z uší sluchátka a podíval se na mě se širokým úsměvem na tváři a svraštělým čelem, jako bych si načůral do kalhot. Zvedl jsem se ze sedadla. Zamumlal jsem nějakou omluvu a zase jsem se posadil a sledoval, jak se mi chvějí ruce. Dusil jsem se. Pustil jsem na sebe proud studeného vzduchu z panelu nad sebou. Za chvíli přišla letuška s očima navrch hlavy a viditelně nuceným úsměvem. „Co se vám stalo? Jste v pořádku?“ zeptala se mě ta sympatická dívka. Così jsem zablekotal a posunky ji

ujistil, že jsem v pořádku. Dokonce jsem ze sebe vymáčkl zdvořilý úsměv. „Mám vám přinést sklenici vody?“ pokusila se projevit starost. Odmítl jsem. Trochu se ke mně naklonila se vším všudy, i s letadlem přeplněným cestujícími, a dovolila Nickovi, aby obdivoval obrys jejích nader a závan sladkého parfému. „Pokuste se do přistání zůstat vzhůru. Za třicet pět minut budeme na místě,“ zašeptala letuška. „Slibuju! Slibuju, že zůstanu na nohou!“ řekl jsem spěšně. Za chvíli jsem ji už jen zoufale sledoval, jak mizí v polostínu úzké chodbičky letadla. „Na nohou?“ zeptal se Nick s poněkud ironickým pohledem. Otráveně jsem mávl rukou, ale kameraman naléhal a oči mu svítily zvědavostí. „Když jsem byl hodně malý, táta mi svýma drsnýma rukama přidržoval chodidla a chtěl, abych zůstal na nohou, jako stát rovně. Máma si myslí, že tak jsem se naučil chodit dřív než jiné děti mého věku.“ Nick krátce přikývl se zamyšleným „hm“. Pak už se na nic neptal. Strčil si bezdrátová sluchátka do uší. Dokázal jsem matně rozeznat dunění *Drum and bass*. *Dunění dobré tak leda na zvracení*, řekl jsem si pro sebe.

Myslím, že láhev fanty, kterou jsem měl v kapse opěradla před sebou, jsem vypil asi za tři sekundy. Byla ta správná chvíle, abych taky vyzkoušel nové antistresové žvýkačky. Aspoň tak to stálo v popisu, když jsem si je objednával z Amazonu. Strčil jsem si do pusy tři průhledné kousky místo dvou, jak doporučovali v příbalovém letáku. Štouchnul jsem do Nicka. Ten si stáhl sluchátka z uší a viditelně podrážděně se na mě podíval. „Co jsem